

מופץ
ב-17,000
עותקים

דרך הבעל שם טוב

גיליון לשבת קודש | מאת הרב שי עמרי שליט"א

עפ"י דרכו של הרה"צ ר' אשר פריינד זיע"א

ברכות חג שמח לכל בית ישראל

העלון מוקדש לרפואת:
ירון בן רעות
נעמי בת פנינה
איילה חן בת אודליה
יגל שמעון בן תהילה
בתושח"י

העלון מוקדש לעילוי נשמות:
פרוספר מסעוד בן סעדה ז"ל
רחמה חנה בת חיה שרה ז"ל

חברותא לדרך

פנינים על חג הסוכות

תהליך צמיחת הישועה

ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר כפות תמרים ענף עץ עבות וערבי נחל (ויקרא כג, מ)

לאגידת ארבעת המינים ונטילתן בחג הסוכות, קוראים חז"ל בשם "הושענא" (ענין סוכה לו, א מלשון ישועה. בזכות ארבעת המינים, שהם מינים שונים של צמחים שציה הקב"ה ליטול בחג הסוכות, אפשר לזכות לישועה.

מעניין לראות שבהרבה מהמקומות שמזכירים ישועות, זה מופיע כתהליך של צמיחה: "זורע צדקות מצמיח ישועות". "מלך... מצמיח ישועה". "את צמח דוד מהרה תצמיח... מצמיח קרן ישועה". מדוע הישועה מוזכרת ומתוארת כתהליך של צמיחה?

התשובה היא שיש מכנה משותף בין צמחים לישועות. צמחים גדלים ומתפתחים רק כאשר הם מחוברים לאדמה ויונקים ממנה. אם עוקרים את הצמח מהאדמה, הוא מאבד את מקור חיותו ונובל. וכמו כן, אדם הזקוק לישועה, חייב להיות מחובר ל'אדמה' בבחינת "ואנוכי עפר ואפר" וללמוד מהחיסרון והמצוקה שלו את מציאותו והצטרפותו לרחמי ה'. רק אז, תצמח הישועה כהרף עין ויחלץ מכאביו.

כאשר אנו נוטלים את ארבעת המינים ומכריזים "הושענא", אנו מבקשים ישועה לכלל ולפרט. התורה מצווה עלינו להשתמש דווקא בצמחים - יצורים ששואבים את כל חיותם מהאדמה - כדי שנלמד מהם לבטל את גאוונתנו ונסמוך אך ורק על ה', וכך נזכה לישועות ברוח ובגשם.

ופרוש עלינו סוכת שלומך

כתוב במדרש תנחומא (פ' אמור ס"ב): "וכי ראשון הוא, והלא יום חמישה עשר הוא, ואת אמרת ביום הראשון?! אלא - ראשון הוא לחשבון עוונות". יש שאלה ידועה, מדוע דווקא בחג הסוכות מתחיל חשבון העוונות? והתשובה היא שבימים שבין יום כיפור לסוכות, עם ישראל עסוקים במצוות ואין להם פנאי לחטוא. אך ניתן לומר ביאור נוסף השופך אור על מהותו של חג הסוכות.

"מי אוהב אותך יותר ממני"

ברוך ה', זכינו להעביר (מלשון חוויה) את יום הכיפורים - יום שבו אנו זוכים להכיר במלך שמוחל וסולח לעוונותינו ולעוונות עמו ישראל ומברכים על זה בשם ומלכות. ביום הזה הקב"ה מטהר אותנו בעצמו, כאם המנקה את טינוף בנה באהבה, ומתוך ההכרה הזו אנו נכנסים מיד אל חג הסוכות - זמן שמחתנו.

הקב"ה מזמין אותנו לשבת עמו בסוכה, ככלה היושבת עם חתנה בחופתה.

זהו המסר הגדול לכל השנה: השמחה אינה נובעת משלמות, אלא מהידיעה שה' אוהב אותנו ורוצה בנו. מתוך ההכרה הזו מגיעים לשמחה אמיתית ולהבנת הערך שלנו. גם כשאדם נכשל ומתלכלך, הוא נשאר בן אהוב, כפי שנאמר: **"בנים אתם לה' אלוהיכם"**. לכן גם בארבעת המינים - לולב, אתרוג, הדס וערבה - שכל יהודי באיזו מדרגה רוחנית שיהיה רצוי ושייך לפני ה' והעיקר שנהיה מאוחדים

הרב הדגיש שעבודת ה' צריכה להיבנות על יסוד האהבה. כאשר אדם מפנים שה' אוהב אותנו, שמח בו ורוצה בו מעצם היותו בנו, הוא זוכה לשמחה אמיתית. לכן אנו אומרים בפיוט ידיד נפש: **"נפשי חולת אהבתך"**, ומתוך הכרה באהבה זוכים ל"שמחת עולם".

האדמו"ר הזקן מביא ב"ליקוטי תורה" בשם הזוהר שהסוכה היא בבחינת **"וימינו תחבקני"** - הקב"ה מחבק אותנו ללא תנאים. כך נוכל לרומם את עצמנו, משפחתנו ואת כל עם ישראל.

ונסיים בתפילה: **ריבונו של עולם, זכני להכיר כמה אתה אוהב אותי, מחבק אותי ורוצה בי, ונזכה לקיים "ושמחת בחגך והיית אף שמח" "אף" לשון מיעוט כשנחיה בעונוה והכנעה נזכה לשמחה ומתיקות, בגשמיות וברוחניות.**

שבת שלום וחג שמח
הר' נריה קטרי

מדור זה נכתב ע"י אברכי כולל 'דרך הבעל שם טוב', כי תורה אמיתית לא נשארת רק בבית המדרש - היא הולכת איתך לכל מקום

בימות השנה אדם חי בביתו הבטוח והנוח, אבל אחרי יום כיפור הוא יוצא לסוכה. למה מצוות סוכה באה מיד אחרי יום כיפור? משום שיציאה זו היא המשך ישיר לווידי של יום כיפור. מי שהודה בלב שלם שהוא "כלי מלא בושה וכלימה", מוצא בסוכה הפשוטה והדלה את מקומו הטבעי. יוצא אם כן, שהסוכה מסמלת ענווה והכרת שפלות.

יש מנהג צדיקים ליטול את ארבעת המינים ולנענע בהם בתוך הסוכה. צריך להבין, מה הטעם שיש לחבר את מצוות נטילת ארבעת המינים למצוות סוכה?

אלא, ארבעת המינים מייצגים את כל חלקי העם - מהצדיקים ועד הרשעים ביותר. לכאורה, החיבור בין הצדיקים לרשעים נראה תמוה, אך המטרה של החיבור וההצמדה של כולם היא, ללמד את ה"אתרוג" המפואר להביט על ה"ערבה" הדלה ולהבין ששניהם שווים. הצדיק נקרא להבין ש"הטעם והריח" שבו - יראת השם שלו ומעשיו הטובים, הם מתנת שמיים שניתנה לו ברחמי ה', ואל לו להתגאות על הרשע.

יוצא אם כן, שסוכה וארבעת המינים מרמזים לאותו עניין. הסוכה מורה על ה'כיוון' הכללי של החג - שב בדירת עראי ותחיה בהכנעה. וארבעת המינים הם ה'דרך' להגיע לשם - ללמוד מהשלילה שרואים באחר את מציאות האדם. ולכן מצוות אלו קשורות ומשלימות זו את זו.

וזה פירוש דברי חז"ל שחג הסוכות הוא "ראשון לחשבון עוונות": מכיון שהיהודי מצווה להגיע להכרת ה'ערא' והשפלות שלו בחג הסוכות, נתנו לו את 'ארבעת המינים' כדי שיעשה "חשבון עוונות". דהיינו, שבכל מקרה שרואה כישלון באחרים עליו לחשוב "מדוע ה' הראה לי את ה'ערבה' הזאת? אלא כדי שאלמד שגם בי יש חיסרון זה", ומתוך 'חשבון עוונות' זה, זוכה להגיע לענוה, לשלום עם כל חלקי העם ולשמחה פנימית.

לע"נ הודיה בת עידית | לישועות: שי, אורית חן, שמואל לזאן, מנחם מנדל, אליעזר, חנה, שירה רחל חלפין | לזיווג הגון נועה ירון לוי הי"

זמני השבת

ח'פיה	נ'סיה	צ'יאה	ר"ת
18:53	19:42	20:31	
18:51	19:40	20:28	תל אביב
18:32	19:42	20:30	ירושלים
18:52	19:41	20:29	באר שבע

כולל ערב
של דרך הבעש"ט
אנו מזמינים אתכם להצטרף אלינו ללימוד
באווירה מרוממת

בית המדרש "פני אהרון", רחוב האדמו"ר מקוצק 20, בני ברק
ימי פעילות: א' - ה' | 21:00-22:30

כבוד ושתיה חמה בשפע!

בואו תהיו שותפים
זכות התורה הטהורה יכולה להיות שלכם!
אנו מעבירים אפסות להקדיש את לימוד הערב

רפואה שלמה - עילוי נשמת יקיריכם - שפע ופרנסה
הפכו את התורה של הכולל - למגן האיש שלכם ושל משפחתכם.
לפרטים על מסלולי ההקדשה 052-2258276

סוד הלולב

בסוכות יש לנו את ארבעת המינים, אבל הברכה נאמרת רק על הלולב. לא על האתרוג שיש לו טעם וריח והוא מסמל צדיק אמת שהוא השיא. לא על ההדסים, אפילו שיש להם ריח ומעשים טובים ומידות הכי נפלאות, אלא מברכים דווקא על הלולב והשאלה היא, למה דווקא מברכים על הלולב? חז"ל שואלים את השאלה הזו ועונים "שהוא הגבוה מכולם".

נשגב מבינתי, ממתי אנחנו הולכים אחרי חיצוניות? אז נכון הלולב גבוה מכולם, אבל בגלל שהוא גבוה מברכים עליו? הרי כששמואל בא למשוח את הבנים של ישי והגיע הבכור אליאב, שמואל היה בטוח שאליו מתכוון ה' כי הוא התפלא מהגובה והעיניים של אליאב. אמר לו הקב"ה "אל תבט אל מראהו ואל גובה קומתו, כי מאסתיהו". ה' אומר לו אל תסתכל על הגובה, ממתי גובה קובע ביהדות? אני מאסתי אותו, זאת אומרת גובה חיצוני לא אומר כלום. אז מדוע חז"ל אומרים שזו הסיבה שמברכים על הלולב שהוא הגבוה מכולם?

לשאוף למעשי אבותינו

אני חושב שבעצם כתובה כאן נקודה מאוד חשובה ויסודית לכל אחד מאיתנו. חייב אדם לומר: "מתי יגיעו מעשיי למעשי אבותיי אברהם, יצחק ויעקב". אדם צריך לדעת, אתה חי ונושם משאיפה. מה השאיפות שלך? אם השאיפה של אדם היא "עזוב אותי, תן לי להיות יהודי טוב, לאכול, לשתות, לישון, תגיד תודה שאני לא גונב, תגיד תודה שלא הרגתי אף אחד" - לשם הוא יגיע כי השאיפה שלו שואפת לאפס, ולמה שאתה שואף - לשם אתה תגיע, זה המקסימום שלך. חז"ל אומרים חייב אדם לומר, "מתי יגיעו מעשיי למעשי אבותיי, אברהם יצחק ויעקב", זאת אומרת, יש חיוב על כל אדם לשאוף למקסימום,

לאברהם יצחק ויעקב. הלולב הוא הגבוה מכולם. הלולב מסמל את השאיפה לגובה, להתרומם. אמנם אתה רואה את האתרוג, אבל לאתרוג זה הגענו בזכות הלולב. זה שאתה רואה אותו שיש לו טעם וריח, הוא לא התחיל בתור אתרוג, הוא התחיל בתור לולב והוא שאף להיות גבוה, הוא שאף להגיע למעלה, מזה הוא נהיה אתרוג. לכן

הלולב אומר לך תשאף להיות מי שאתה במקסימום, כי טמנו בך כלים, מעשי אבותיך נמצאים בך, לזה תשאף.

(מתוך השיחה)

מברכים על הלולב, הלולב מלמד אותך, ידידי היקר, אל תשאף למקום נמוך, תשאף למקום גבוה "על נטילת לולב".

ואם בן אדם יבוא ויגיד "כן, זה מתאים למי שיש כשרונות, למי שיש יכולות, מי שיש לו, אבל אני? מה אני? לא קיבלתי שכל, לא כשרונות, שום דבר, אין לי כלום, איך אני אשאף?".

לו-לב משמעו שהלב שלך הוא מקור הכוח, זה מאת ה' ולא אתה המקור של עצמך. מקור הכוח של האדם זה ה'. אז אם אתה חי' שה' בתוכך, אז ה' יכול להרים אותך לשיא השיאים. לבורא עולם אין הגבלה. נכון שאתה מוגבל ואין לך וחסר לך, אבל אם אתה מאמין שלו-לב, אז אתה יכול לשאוף לכמה שיותר.

אני חושב שכתובה כאן נקודה יותר עמוקה. מעניין, למה חז"ל אמרו "חייב אדם לומר מתי יגיעו מעשיי למעשי אבותיי אברהם, יצחק ויעקב"? אני אף פעם לא הכרתי את אברהם או את יצחק או את יעקב. אני אולי הכרתי את ר' אשר, אולי ראינו את הרב עובדיה זצ"ל, לא היה מתאים יותר שחז"ל יגידו, חייב אדם לומר מתי יגיעו מעשיי למעשי צדיקי הדור? הצדיקים שאתה רואה בזמנך, שהיו בדור שלך, אתה מכיר אותם, אז תשאף להיות כמותם... למה הגיעו עד אברהם, יצחק ויעקב? לא ראיתי אותם, אני לא יודע מה הם עשו, איך הם היו נראים, איך הם התנהגו, אני יכול אולי לדמיין, לא יותר. לא היה עדיף לדבר בגובה של הדור שלנו?

אני חושב שכתובה כאן נקודה מאוד מאוד עמוקה. אנחנו לא רוצים שאתה תהיה ר' אשר, אנחנו לא רוצים שאתה תהיה הבא סאלי ולא הרב אלישיב. מה אתם רוצים? שאתה תהיה אברהם, יצחק ויעקב. מה זאת אומרת? חז"ל אומרים: "מעשה אבות סימן לבנים". אברהם, יצחק ויעקב השרישו בילדים שלהם את כל המעשים המיוחדים שהם עשו. מעשי אבות, דהיינו המעשים שעשו אבותינו

אברהם, יצחק ויעקב - השתרשו בבנים. אז הכוונה במשפט "חייב אדם לומר מתי יגיעו מעשיי למעשיי אבותיי" היא: תגלה את מה שכבר השריש בך. אנחנו לא רוצים שאתה תהיה לא פלוני ולא אלמוני, לא! תגלה את הכוחות, את הכלים שכבר טמונים בך ותנסה למצות אותם להביא אותם למקסימום שלהם.

במילים אחרות, למה שהעולם קורא שאיפות, אצלנו קוראים תחרותיות: תשאף להיות יותר ממנו ולעקוף אותו ולעבור את ההוא ולהיות עוד יותר ועוד יותר מכולם, שאתה תבלוט מכולם. לא! הלולב אומר לך תשאף להיות מי שאתה במקסימום, כי טמנו בך כלים, מעשי אבותיך נמצאים בך, לזה תשאף.

נוכח עולה

יתרה מכך, יש מאמר חז"ל נוסף "חייב אדם לומר, בשבילי נברא העולם". הסבא מסלודקה מסביר מה זה בשבילי נברא העולם: השמש, הירח, כל העולם נברא בשבילי. היה שווה לברוא את כל העולם בשביל כל יהודי ויהודי בפני עצמו.

לפי דרך הבעש"ט, מה המשמעות ל"בשבילי נברא העולם"? שימו לב כי זו נקודה מאוד מאוד חשובה. יש מאמר חז"ל "בכל יום יוצאת בת קול ואומרת: כל העולם ניזון בשביל חנינא בני, וחנינא בני די לו בקב של חרובים מערב שבת לערב שבת". רבי חנינא בן דוסא היה צדיק שכל העולם ניזון בשבילו, למה כל העולם ניזון בשבילו? אומר הבעש"ט כי רבי חנינא בן דוסא הכיר בעצמו שהוא "שביל", זה צדיק האמת. צדיק האמת זה מי שחי "אני לא עושה כלום, אני שביל שדרו בורא העולם מעביר תורה, מצוות, חסד, כל מה שרק יש, אני שביל". "כל העולם ניזון בשביל חנינא" אומר הבעש"ט: "בשביל של חנינא". רבי חנינא הכיר שהוא מציאות של שביל.

אומרים חז"ל "חייב אדם לומר בשבילי נברא העולם", לא רק רבי חנינא בן דוסא היה צריך להיות שביל, כל יהודי אמור להיות צדיק אמת שהוא שביל שדרו העולם ניזון. זאת אומרת חז"ל אומרים פה: ידידי, אתה יודע למה אתה צריך לשאוף? להיות צדיק אמת, להיות צדיק ברמה של רבי חנינא, שאתה שביל שדרו העולם ניזון. חייב אדם לומר בשבילי נברא העולם, אני צריך לדאוג לשביל שלי, שאני אגלה שאני מציאות של שביל. בעצם כאן חז"ל מרימים את השאיפה של האדם, תשאף למקסימום שלך!

בהלכות סוכה כתוב שצריך לשים סכך ושדרך הסכך נראה את הכוכבים. מכירים את ההלכה הזו? צריך שלא יהיה סכך עבה מדי, ושדרך נראה את

כל מה שחשוב לכם במספר טלפון אחד:

קו השיעורים העולמי של דרך הבעל שם טוב:
03-30-90900 | 1700-111-090 ללא פרסומות

מענה אנושי, הקדשת העלון ולתרומות:
בטלפון 055-9814913 ©
בימים א'-ה' בין השעות 8:00-15:00

לקבלת העלון למייל:
office@baderech.co.il

מטיפלת
רגשית

052-5732470

להזמנת הרב לשיעורים

חייגו: 055-9814913

מטון
נושם
לפחיתתכם:

אמונה | שלום בית | חינוך ילדים | תקשורת בין אישית | נפש האדם ועוד...

אגרות הדרך

שמחת תורה

לכבוד ... היקר הי"ו

אנחנו נמצאים כעת ערב שמחת תורה, יהודים וקידים עם ספרי תורה בידיהם, מקיפים את התיבה, שרים ומהללים ועושים סעודה. השאלה היא על מה ולמה? מה כל כך שמחים להם היהודים?

והתשובה היא כי זכינו לכזאת תורה מתוקה, תורה שנותנת לנו דרך אמיתית איך ליהנות ולחיות נכון ולא לסבול בעולם הזה, אלא אדרבא - "לְהִתְעַנֵּג בְּתַעֲנוּגִים בְּרַבּוּנִים וּשְׁלֵוֹ וְדָגִים" (פיט "מה ידידות מנוחתך"), וכפי שכתוב "שהאדם לא נברא אלא להתענג על ה' וליהנות מזיו שכניתו" (מסילת ישרים פרק א'), והתורה והמצוות הן האמצעי להגיע לתענוג הזה, אדם בלי תורה ובלי הדרך של התורה (שאותה זכינו לקבל על ידי הבעש"ט הקדוש) הוא מסכן ואומלל, צורח, משתגע, משתולל, מאבד שליטה, עצוב ומדוכא, אין לו מצב רוח, לא יודע איך מתרוממים מנפילות ולא מצליח להשתחרר משנאת חינוס - ממילא חייו אינם חיים אלא רק סבל כל עניינו, "פְּקוּדֵי ה' יִשְׁרִים מְשַׁמְחֵי לֵב" (תהילים פרק י"ט) - כלומר "פְּקוּדֵי ה'" מלמדים אותך קודם כל להיות ישר, ישר פירושו להכיר את האמת שלך בלי שום סילוף ועקמימות, להודות בכישלון, להכיר שזו מציאותנו ולהיכנע לפני בוראנו, "וְאַתָּה צָדִיק עַל כָּל הַבָּא עֲלֵינוּ כִּי אִמָּת עֲשִׂיתָ וְאֶנְחֵנוּ הַרְשָׁעֵנוּ" (נחמיה פרק ט') - וכשזוכה להיות ישר אזי "מְשַׁמְחֵי לֵב", זוכה לשמחה פנימית בלב, כי מתגלה לו שהנה השכינה איתו, מלווה אותו ברוב רחמים - כאם את בנה יחידה, דואגת, מחבקת ומנשקת אותו בבחינת "כְּגִמְלָה עָלֶיךָ אִמּוֹ כְּגִמְלָה עָלֶיךָ בֶּן־אִמָּה" (תהילים פרק קל"א) - וממילא יש לו כלים להתרומם ולשמוח, "הנה אבא איתי גם במצבים הלא נעימים" בבחינת "עֲמֹם אֶנְכִי בְּצָרָה" (שם פרק צ"א) ואכן כשביקרתי אצלכם בחג בחול המועד, היה ניכר על פניך השמחה והרגיעות עם העדינות והביישנות, שהם מסימני אומה זו, "רחמנים, ביישנים וגומלי חסדים" (יבמות דף ע"ט ע"א). והעומק בזה הוא שיש ליהודי רגש פנימי בלב של רחמים על זולתו כשרואה אותו במצב לא טוב, בשונה מגוי שיכול לראות את חברו מתבוסס בדמו וצרתו וזה לא יגע בליבו כלל, מכיוון שיש לו לב אבן.

אולם היהודי מרחם על חברו וניגש לעזור לו, אך לפני זה הוא עושה חשבון נפש עם עצמו, "למה ה' הראה לי את חברי סובל?"

והתשובה היא "כדי שאני אתעורר ואפשפש במעשי" ואז הוא מגיע ל"ביישנים" - שמתבייש מעצמו "כִּי בְּשָׁלִי הִסְעָר הַגָּדוֹל הָזֶה עָלֵינוּ" (יונה פרק א'), ואחרי שזכה לעבור את שני השלבים הראשונים - רחמנים וביישנים - אזי ניגש לנקודה השלישית של גומלי חסדים.

רואה שלבן שלך יש כוח דיבור, יש לו כוח השפעה, הוא יודע לדבר, אל תצטמצם, לא להגיד "אני רוצה שתדבר בכיתה שלך", אתה צריך לשאוף שהבן שלך ידבר ושכל עם ישראל עוד ישמע אותו. יש לו כלים, יש לו כישרון, תשאף שהוא יהיה הגבוה מכולם עם הכלים שלו. זה נקרא "על נטילת לולב".

איך עובדים עם הלולב? "מוליך ומביא מעלה ומוריד" - תתחיל עם השאיפות ואז תתחיל ללכת, תתחיל לעשות. אתה הולך והולך, מנסה ללכת עם הלולב: "כן, בני היקר, בוא, תדבר, תמסור שיחה, תמסור הרצאה בתלמוד תורה שלך". הבן הלך ומסר שיחה, תוך כדי השיחה, הוא מוליך, פתאום קרתה לו באחת ההרצאות איוו תקלה, נתקע לו הדיבור והוא פתאום במקום להיות מוליך הוא קלט שהוא מביא. חזר אליו הכול, אילו בושות, במקום להתקדם הוא חזר אחורה.

הוא בא הביתה, אומר לאבא שלו "אבא תראה מה עשית לי, אמרת לי למסור הרצאות, למסור שיחה בתלמוד התורה. באמת שתי שיחות הצלחתי אבל בשיחה השלישית היו לי בושות אבא, שכחתי מה רציתי להגיד, איזה בושות היו לי" - מוליך ומביא. הוא ראה שהוא חוזר אחורה, אומר לו אביו: "אההה, אתה יודע למה? 'מעלה' - כדי שתעלה את שתי ההרצאות הראשונות שלך אל ה'. כשזה רק 'מוליך' אז אתה מתגאה, לכן ה' עושה לך מהלך של 'מביא', דהיינו שאתה חוזר אחורה כדי שתבין שאתה צריך להעלות את כל הלולב שלך אל ה'. ואז מה יקרה? 'מוריד' - אם אתה תעלה את זה לה' הוא מוריד ישועות והשפעות אינסופיות לך ולכלל ישראל.

אחדות בעם ישראל

איך תדע אם השאיפות שלך נכונות? אולי אתה שואף עקום? אולי השאיפות שלי הן שאיפות של גאווה? יחד עם הלולב יש הדסים, ערבות, לא סתם הדסים אלא אצלנו יש גם הדס שוטה. האם אתה מחובר לכלל ישראל או שהלולב שלך עושה אותך נפרד מכולם? אם אתה מאוחד עם ההדסים השוטים, עם הערבות, ואתה לא מרגיש שאתה מעליהם אזי אתה בכיוון הנכון, תמשיך ותצליח.

יהי רצון שזוכה כולנו ללכת בדרך האמת, אמן כן יהי רצון!

חג שמח

הכוכבים. הסוכה אומרת לך, ידידי היקר ה' עוטף אותך, ה' מסוכך עליך. סוכה זה גם צירוף של שמות הוי"ה אבל אתה יודע מה זה אומר שה' סוכך עליך? שדרך זה אנחנו רוצים לראות את הכוכבים שלך. אתה כוכב, "ושמתי את זרעך ככוכבי השמים", אז אם אתה באמת מאמין שה' סוכך עליך, אנחנו רוצים לראות דרך זה, איפה הכוכב שלך? אתה כוכב, והכוכב צריך לזרוח כדי שנראה אותו.

כל יהודי הוא כוכב, כל ילד בעם ישראל הוא כוכב ואנחנו צריכים בחג הסוכות לומר לעצמנו, אנחנו רוצים לשאוף להיות הכי גבוה שאפשר. ה' זיכה לך לכתוב ספר, מצוין! תכתוב את הספר הזה הכי טוב שאתה יכול. ה' זיכה לך להיות מתופף? תתופף על הדרבוקה שלך הכי טוב. ה' זיכה לך להיות אופה? תכיני את העוגות הכי טעימות שאת יודעת, עזבי אחרות, תהיי מה שאת, בכלים שה' שם אצלך.

תגלה את מה שהחדירו בך אבותיך, אברהם יצחק ויעקב, הם החדירו בך את הכלים ואת הכוחות שלהם.

אל תסתפק במועט

זה יסוד מאוד גדול בחינוך, יסוד בעבודת ה', להחדיר לילדים שלנו שאנחנו שואפים מהם שיגיעו למקסימום שלהם. בתור הורים, אילו שאיפות אנחנו מכניסים לילדים שלנו? למה אנחנו מחנכים אותם? אם אבא אומר לבן שלו "תקשיב, כל עוד הכיפה על הראש שלך אני מאושר, אם ביום כיפור אתה תצום אני אודה לה'", אם זו הרמה של מה שאתה מחדיר לילדים שלך, זה מה שיצא לך מהילדים, זה מה שיצא לך מהתלמידים, זהו. אבל אתה מברך על נטילת לולב שהוא הגבוה מכולם. התפקיד שלך להחדיר לעצמך ולילדים שלך: "ה', תזכה אותי להכיר את הכלים שנטעת בי, את הכישורים ששמת אצלי ותזכה אותי להביא אותם למקסימום, את מה שאצלי, לא להשיג את השני, השני לא מעניין אותי, שיערב לו ויבושם לו. מה איתי?"

אם אתה רואה שלבן שלך יש כישרון של זיכרון ואתה אומר לו: "איזה יופי קמת לשישי, כפרה עליך". לבן שלך יש מוח שיכול לקלוט את כל שישה סדרי משנה. אז למה אתה מצמצם אותו? אתה לא קולט אילו כלים יש לבן שלך? זה נפלא שישי, אבל למה אתה עוצר שם? אתה

לקוח מתוך הספר "אגרות הדרך"

מאת הרב שי עטרי שליט"א

לרכישה חייגו: ר' אברהם 052-2258276

בידיים שלך לשמח אנשים!

הצטרף גם אתה

להפצת העלונים של דרך הבעל שם טוב

055-9814913 | אברהם: 052-2258276 | office@baderech.co.il

גוף נקי לעבודת ה'

בעיר בעלזא חי הצדיק הקדוש רבי יהושע.

החסידיים אהבו מאוד את הרבי שלהם וראו עד כמה הוא עובד את ה' במסירות גדולה.

הרבי היה אדם עדין ומפנק מטבעו.

אם היו מגישים לו כוס חלב ועל החלב היה אפילו מעט קרם קטן – לא היה מסוגל לשתות ממנה.

פעם אחת חלה הרבי מעט, והרופא אמר שהוא צריך לשתות שמן קיק כדי לנקות את גופו.

כלם ידעו ששמן קיק הוא דבר מר מאוד ובעל טעם לא נעים בכלל.

החסידיים חשבו לעצמם:

"אם הרבי אינו מסוגל אפילו לשתות חלב עם מעט קרם – כיצד יצליח לשתות שמן קיק מר כל כך?"

אבל כשהביאו לרבי את השמן, הוא לקח את הכוס ושטה הכל בלי להתלונן.

ולא רק זאת – אפילו את הטפות הקטנות שנשארו על ידיו לקק בשקט.

החסידיים הביטו בו בפליאה גדולה.

הרבי הבחין בתמיהתם ואמר להם:

"מה לא עושים כדי שהגוף יהיה נקי ובריא ואוכל להתפלל לפני הקדוש ברוך הוא כמו שצריך..."

באותו רגע הבינו החסידיים דבר גדול:

כשמדבר בנוחות האישית – אפשר יותר.

אבל בשביל עבודת ה' ותפלה

– כדאי להתאמץ ולעשות הכל בשמחה.

סיפור 77

מכת שחין

דוד חופי היה תלמיד כיתה ה' בתלמוד תורה "תפארת הראם". בין כתלי בית הספר, דוד היה ילד לתפארת. הוא הצטיין בלמודיו בצורה יוצאת דופן, כבד את רבותיו ואת חבריו, והפגין עדינות נפש שזכתה אותו בתעודות הצטיינות על התנהגות ראויה לשבח וציונים משלמים.

הצות החנוכי ראה בו סמל ודגמה.

אולם, הפער בין התנהגותו בתלמוד תורה לבין התנהגותו בבית היה בלתי נתפס. ברגע שדוד היה דורך על מפתן ביתו, הוא היה מתהפך ב-180 מעלות והופך ל"פרא אדם". הוא היה מתחוצץ להוריו ללא הרף, מסרב לבצע בקשות פשוטות כמו פנוי הצלחת מהשולחן, משאיר אחריו מטה הפוכה ולא מסדירת, ומעל הכל – מכה את אחותו הקטנה באכזריות. אמו המתסכלת היתה מקבלת שיחות טלפון מהמחנך המהלל את "הבן הצדיק והעדין" שלה, והיתה מתקשה להאמין שמדבר באותו ילד שממר את חייהם בבית. כששאלו את דוד מדוע הוא מתנהג בבית בצורה כה מחפירה, תשובתו היחידה היתה: "ככה בא לי". גם התיעצויות עם יועצים חנוכים לא הובילו לפתרון, ודוד המשיך בשלו, מותיר את הוריו חסרי אונים.

באמצע כיתה ו', הגיע רגע המשבר. לילה אחד שהוריו נערו בו בחמרה על אלימות קשה שהפעיל כלפי אחותו, דוד עלה לישון. באמצע הלילה הוא התעורר מגרוד עז. בבקרה, כשבא להחליף בגדים, גילה לתדהמתו שכל בטנו וגבו מכסים בפצעים אימים, מעין "מכת שחין". אלו היו פצעים שחרים שמהם בצבצה מגלה צהבה שנגרה עם כל גרוד, מלזים בתחושת בערה ושורפה בלתי נסבלת. אמו המבהלת לקחה אותו מייד לרופא עור ממחה. הרופא, שמעולם לא ראה תופעה כזו, רשם לו משחות והורה לו להתקלח רק במים קפואים כדי להרגיע את הכאב.

הטפול לא עזר כלל. הפצעים המשיכו לכאב, לדמם ולהדבק לבגדיו של דוד. מסכן וסובל, דוד לא יכול לשכב על שום צד מבלי להתפתל מכאבי תפת. הוא שכב במטותו ובכה לילות כימים, נאלץ להעדר מהלמודים למשך שבועים. אחותו, למרבה הצער, שמחה על המחלה, שכן סוף סוף זכתה לשקט מנחת זרועו. גם כשהרופא החליף את הטפול לכדורי

שבת שלום

להאזנה לספור בקו 'ילדים בדרך': חינו 08-9190090 ובחרו את מספר הספור המופיע בענן שמעל הכותרת

**במחיר קו אחד בלבד
פותחים את הקווים
לכל בני הבית!**

שותפות בהחזקת הקו:
19 ₪ בלבד

כואב הכניס את הקו להרפואה
להצטרפות חייגו:
1700-111-220

מספר הקו ללא פרסומות!

